

NORGES HØYESTERETT

Den 8. juli 2025 ble det av Høyesteretts ankeutvalg med dommerne Østensen Berglund, Hellerslia og Stenvik i

HR-2025-1297-U, (sak nr. 25-078994STR-HRET), straffesak, anke over dom:

A (advokat Ole-Kristian Ringnes)

mot

Påtalemyndigheten

truffet slik

B E S L U T N I N G :

- (1) Saken gjelder anke over lagmannsrettens fellende dom i sak om voldtekt til samleie.
- (2) A ble 23. februar 2024 tiltalt for overtredelse av straffeloven § 292, jf. § 291. Grunnlaget for tiltalen er beskrevet slik:

«Onsdag 31. mai 2023 ca. kl. 03.30 i en leilighet i ---gate 00 i Lørenskog, tok han kveletak på B, holdt henne fast og slo henne flere ganger i ansiktet og hodet, hvorefter han førte sin penis inn i hennes skjede.»
- (3) Ved Romerike og Glåmdal tingretts dom 18. september 2024 ble tiltalte frifunnet for straffekravet og det sivile kravet. Dommen var avsagt under dissens, ettersom fagdommeren stemte for domfellelse.
- (4) Påtalemyndigheten anket dommen og begjærte ny behandling av det sivile kravet. Anken ble fremmet til behandling.
- (5) Eidsivating lagmannsrett avsa 10. april 2025 enstemmig dom med slik domsslutning:

«1. A, født 00.00.1994, dømmes for overtredelse av straffeloven § 292, jf. § 291 til fengsel i 4 – fire – år. Dommen er en tilleggsdom til Romerike og Glåmdal tingretts dom 23. desember 2024, jf. straffeloven § 82.

2. A, dømmes til innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse å betale 248 000 – tohundreogførtiåttetusen – kroner i oppreisningserstatning til B.»
- (6) A har anket til Høyesterett. Anken gjelder lovanvendelsen og saksbehandlingen, og det bes om at lagmannsrettens dom oppheves uten ankeforhandling.

- (7) Det gjøres gjeldende som saksbehandlingsfeil at lagmannsretten ikke har gitt tilstrekkelig begrunnelse for hvorfor den konkluderer annerledes på sentrale punkter som ledet til frifinnelse i tingretten, at det foreligger mangler ved sakens opplysning og at lagmannsretten har misforstått bevis. Videre er det gjort gjeldende at lagmannsretten ikke har anvendt beviskravet riktig. Dommens innhold tyder på at lagmannsretten har hatt en hypotese om skyld og søkt denne bekreftet.
- (8) *Påtalemyndigheten* har påstått anken nektet fremmet. Det er ingen sentrale punkter i bevisvurderingen som står uforklart. Slik bevisbildet var, trengte ikke retten å opplyse saken ytterligere. Bevis ble ikke misforstått, og om beviset er misforstått så har det ikke hatt betydning for skyldspørsmålet.
- (9) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at A har ankerett til Høyesterett siden han ble frifunnet i tingretten og domfelt i lagmannsretten. Dette innebærer at anken bare kan nektes fremmet dersom ankeutvalget enstemmig finner det klart at anken ikke kan føre frem, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd tredje punktum. Nektelsesbeslutningen skal i tilfelle begrunnes, jf. § 323 andre ledd andre punktum.
- (10) I kravet til domsgrunner ligger det først og fremst at lagmannsretten må gjøre rede for de springende punktene i bevisvurderingen og kort angi hva som har vært avgjørende, jf. HR-2025-458-A avsnitt 42 med videre henvisning. I saker der tingretten har konkludert med frifinnelse, må lagmannsretten i tilstrekkelig grad redegjøre for sin bevisvurdering i tilknytning til de omstendighetene der lagmannsretten har konkludert annerledes enn tingretten, jf. samme avgjørelse avsnitt 53.
- (11) Fornærmede og tiltalte har begge forklart at hun utførte oralsex på ham den aktuelle kvelden. Partene har imidlertid gitt ulike forklaringer om det videre hendelsesforløpet. De springende punktene er om det skjedde et samleie og om dette skjedde ved bruk av vold.
- (12) Tiltalte har pekt på at lagmannsretten ikke har vurdert betydningen av at både tiltalte og et vitne forklarte at tiltalte åpnet døren og spurte om de to personene i stuen utenfor soverommet ville komme inn, og at tingrettens flertall viste til dette. Utvalget kan imidlertid ikke se at dette er sentralt i den samlede bevisvurderingen, og viser til at det ikke svekker fornærmedes forklaring om tiltalte skal ha gjort dette under den første delen av hendelsesforløpet. Slik tingrettens flertall formulerte seg, fremstår det vesentlige poenget å være at vennene oppholdt seg i rommet ved siden av, uten at disse reagerte. Dette er vurdert i lagmannsrettens domsgrunner – det er vist til at fornærmede forklarte at hun ikke skrek, og at det sto på musikk.
- (13) Videre er det fremhevet i anken at fornærmedes forklaring på flere punkter ikke er i samsvar med de øvrige bevis. Lagmannsretten har imidlertid vist til at tingrettens flertall fant flere detaljer i fornærmedes forklaring uklare, og det er gjort rede for hvordan fornærmedes forklaring vurderes opp mot de øvrige forklaringene og fornærmedes politiforklaring. Forklaringene om hvordan det hele ble avsluttet, er særlig vurdert.
- (14) Lagmannsretten har derfor i tilstrekkelig grad gjort rede for sin bevisvurdering i tilknytning til omstendigheter der lagmannsretten har konkludert annerledes enn tingretten. Også ellers er domsgrunnene tilstrekkelige om de springende punktene i bevisvurderingen.

- (15) Utvalget oppfatter at de øvrige anførslene knyttet til lagmannsrettens domsgrunner i realiteten retter seg mot lagmannsrettens bevisbedømmelse, som Høyesterett ikke kan prøve, jf. straffeprosessloven § 306 andre ledd.
- (16) Lagmannsretten har innledningsvis i dommen gitt en riktig beskrivelse av beviskravet, og det er ikke holdepunkter for at beviskravet er uriktig anvendt.
- (17) Tiltalte gjør også gjeldende at lagmannsretten skulle ha opplyst saken før den la til grunn aktors antydning om at det bare var 30 cm mellom vegg og seng, i lagmannsrettens vurdering av tiltaltes forklaring om måten oralsex ble utført på. Utvalget kan imidlertid ikke se at momentet har en slik betydning for lagmannsrettens vurdering av skyld at rettens plikt til å sørge for sakens opplysning er brutt, jf. straffeprosessloven § 294.
- (18) Tiltalte gjør videre gjeldende at lagmannsretten har misforstått et bevis om fornærmedes psykiske helse, ved at hennes diagnose ble fjernet etter gjennomgått terapi, halvannen måned etter at overgrepet skal ha funnet sted. Dersom et bevis er misforstått, skal det lite til før en slik saksbehandlingsfeil anses å ha virket inn på dommens innhold, jf. HR-2025-868-U. Det lagmannsretten har lagt vekt på, er imidlertid at fornærmede fikk et funksjonsfall i etterkant av tidspunktet da overgrepet skal ha funnet sted. Utvalget kan ikke se at tidspunktet for fjerningen av diagnosen er vektlagt av lagmannsretten. Det foreligger derfor ikke noen saksbehandlingsfeil på dette punktet som kan ha virket inn på dommens innhold.
- (19) Utvalget har ut fra dette enstemmig kommet til at anken klart ikke vil føre frem, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd tredje punktum. Et enstemmig utvalg finner det videre klart at anken ikke gjelder spørsmål som har betydning ut over den foreliggende sak, og at det heller ikke av andre grunner er særlig viktig å få saken prøvd i Høyesterett. Det gis derfor ikke samtykke til ankebehandling etter § 323 første ledd andre punktum.

S L U T N I N G

Anken nektes fremmet.

Thom Arne Hellerslia
(sign.)

Cecilie Østensen Berglund
(sign.)

Are Stenvik
(sign.)